

1. Жовтан П. В. Документування як засіб забезпечення оперативними підрозділами доказування прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою. *Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності*. 2014. № 4. С. 87-93.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9-10. №11-12. №13. Ст.88.

Діхтяренко А.Г.
курсант 3 курсу ФПФПКП ДДУВС;
Науковий керівник: Волков Ю.М. –
викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки ДДУВС

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ НАВЧАННЯ ТА ВИШКОЛУ КАДРІВ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Актуальність даної теми полягає в тому, що з кожним роком зростають вимоги до працівників поліції, до їхніх знань та професійних обов'язків. Тому з кожним роком переглядаються питання навчання працівників Національної поліції України та їхній результат.

Згідно з Концепцією розвитку сектора безпеки і оборони України реформування системи відбору на службу та професійної підготовки працівників Національної поліції України повинно стати невід'ємною складовою її перетворення на правоохоронне відомство європейського зразка, основною метою якого є служіння українському суспільству шляхом надання поліцейських послуг. У зв'язку із цим заслуговує на увагу бачення експертів Національної академії внутрішніх справ (м. Київ) щодо розбудови вітчизняної системи підготовки кадрів для Національної поліції України. На їхню думку, у трирівневій системі професійної відомчої освіти, що повністю узгоджується із Законом України «Про Національну поліцію», має бути враховано:

- принцип стабільності й послідовності кадровому забезпеченню поліції;
- поступове нарощування та ускладнення знань, умінь, навичок у міру просування по службі та необхідності реагування на мінливі умови службової діяльності;
- всі види професійної освіти, включаючи підготовку, спеціалізацію та підвищення кваліфікації, мають бути взаємопов'язані з практичним навчанням [1].

Як свідчить практика, цивільні ВНЗ об'єктивно не володіють особливостями підготовки спеціалізованих кадрів поліції, їх освітні програми не враховують специфіку поліцейської служби та не передбачають вивчення цілої низки необхідних для майбутнього правоохоронця дисциплін, зокрема, адміністративної поліцейської діяльності, забезпечення публічного порядку й безпе-

ки, оперативно-розшукової і тактико-спеціальної діяльності, проведення спеціальних операцій із складовими ведення бою тощо [2]. На користь необхідності спеціальних умов навчання для кадрів поліції свідчить і той факт, що курсанти із числа цивільної молоді з моменту зарахування до відомчих навчальних закладів вже знаходяться на службі в поліції: приймають присягу; перебувають на казарменому положенні (протягом перших курсів – без винятку), знаходяться під керуванням і контролем командирів, що дозволяє прищеплювати готовність до несення служби, формує колективізм, взаємні підтримку та відповідальність поліцейських; поряд з профілюючими та спеціальними дисциплінами протягом усього терміну навчання розвивають морально-психологічні і вольові якості, навички фізичної та бойової підготовки, адаптуються до умов служби; постійно закріплюють і поглиблюють набуті теоретичні знання шляхом проходження різних видів позанавчальних і навчальних практик та стажувань у територіальних підрозділах і при залученні до заходів із забезпечення публічного порядку.

Функціонування навчальних закладів у структурі Національної поліції має й інші безперечні переваги:

по-перше, досягається взаємодія із замовниками (територіальними підрозділами), отримання від них фахової, з урахуванням інтересів практики, консультативної та експертної допомоги, наочних посібників та матеріалів для усіх видів занять, залучення висококваліфікованих фахівців в якості викладачів, тренерів та інструкторів;

по-друге, зберігається можливість потенційно впливати на резерв поповнення і при потребі завчасно маневрувати ним відповідно до кадрової ситуації;

по-третє, постійний і перемінний склад таких закладів є резервом, який у будь-який час готовий бути залучений до забезпечення публічного порядку під час масових заходів та в екстремальних ситуаціях, а також при відпрацюванні територій, проведенні масштабних операцій, зокрема оперативно-профілактичного та рятувального характеру.

Серед актуальних завдань розбудови системи кадрового забезпечення кримінальної поліції для Національної поліції пріоритетними є такі:

1. Збалансувати кадрові потреби у фахівцях і реальну спроможність їхньої підготовки в існуючих навчальних закладах.

2. Для якісної підготовки кадрів, належного методичного забезпечення загальної і фахової підготовки юристів-правознавців визначити оптимальну кількість та дислокацію поліцейських центрів підготовки, які за своїм потенціалом здатні забезпечувати виконання таких функцій.

3. Особливу увагу приділити підвищенню професійного рівня викладацького складу спеціалізованих навчальних закладів.

4. Доцільно організаційно й професійно вдосконалити систему післядипломної освіти усіх груп кадрів за посадами, рівнями і спеціалізаціями.

5. Як у низці європейських країн, варто передбачити перебування під

патронатом Національної поліції відповідних професійно орієнтованих ліцеїв, коледжів, шкіл для молоді, яка планує у майбутньому працювати у поліції.

З вищенаведеного можна зробити такі висновки, що навчання кадрів працівників Національної поліції України знаходиться у процесі покращення. Проходить процес реформування та прагне перейняти досвід інших закордонних країн. Опановуються нові методики навчання та підвищення своїх професійних навичок.

1. Про Національну поліцію: Закон України від 14.10.2018 2587-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

2. Про затвердження Порядку добору, направлення та зарахування кандидатів на навчання до закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку кадрів для Міністерства внутрішніх справ України і Національної поліції України, та вищого військового навчального закладу Національної гвардії України: наказ від 15.04.2016 № 315. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0668-16>.

Демідова В.В.

ад'юнкт кафедри криміналістики,
судової медицини та психіатрії
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВИДИ ТА ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З ІНШИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ У ПРОЦЕСІ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ЖОРСТОКИМ ПОВОДЖЕННЯМ З ТВАРИНАМИ

У роботі сучасної Національної поліції України належна організація взаємодії слідчого з іншими органами у процесі розслідування жорстокого поведження з тваринами потребує постійного вдосконалення. Адже саме від взаємодії слідчого з іншими підрозділами залежить виконання завдань кримінального судочинства для використання дієвих сил та засобів для попередження, виявлення та розслідування злочину, притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності. Особливе місце посідає процес розслідування жорстокого поведження з тваринами, адже даний вид злочину має значну кількість способів вчинення злочину та великий рівень латентності.

Дослідженням змісту визначення, форм і принципів взаємодії слідчих з іншими підрозділами займалися такі вчені: В. Ф. Усенко, В. В. Іванов, С. М. Володіна, К. В. Антонов, Р. С. Белкін, В. П. Хомколов, Є. Д. Лук'янчиков, Б. А. Вікторов, І. П. Козаченко, Д. Й. Никифорчук, М. С. Шумило, В. В. Топчій та інші.

У науковій літературі існують різноманітні точки зору щодо визначення поняття взаємодії. Так, А. Я. Хитра визначає взаємодію слідчого із співробіт-